

1

A Homo sapiens nagyjából háromszáz évezreden át bámulta a csillagokat, mielőtt képessé vált kilőni magát a szülőbolygójáról a számtalan fénypont felé. Messze nem került ennyi időbe, hogy a csillagközi űrutazás is ugyanolyan tényszerűvé váljon, mint a mindennapos ingázás az autópályán az előző nemzedékek számára.

Addigra az emberiség sok változáson esett át, de bizonyos dolgok állandónak bizonyultak: az emberiség nyughatatlan kíváncsisága, a versenyszelleme és a makacs territorialitása, ami oly sok vizályt szított a történelem során. Azután az emberek kapcsolatba léptek más intelligens lényekkel, és kellemetlen meglepetésükre felfedezték, hogy újonnan űrutazó civilizációként még szörnyen sokat kell tanulniuk, főként a távolságokról.

A bolygólakók számára etalonnak számító mérföldek és kilométerek semmit sem jelentenek odakint, az űrben. Ott fényévekben mérjük a roppant távolságokat, és azon belül lemegyünk egészen a fénymásodpercekig. Az emberiségnek rá kellett döbennie, hogy a régi szerveződési modellek, amelyek így vagy úgy vezérelték a civilizációjuk fejlődését a Földön, fent az égen és ilyen léptékekben már nem alkalmazhatóak.

Az emberiség számára a konfliktuskezelés területén történt az egyik legnagyobb változás. A bolygó-alapú társadalmak többsége a szokásos ritmusban működött: háború, béke, azután háború, majd megint béke, és mindezeket megszakította némi diplomácia és politikai csűrés-csavarás, mikor mi.

Viszont az űrben egyszerűen lehetetlen volt háborúzni. Mire az ellenséges erők találkozhattak volna egy jó kis csata érdekében, a körülmények annyira megváltoztak, hogy már nem volt értelme löni egymásra. Emellett persze hiába vált az űrutazás könnyebbé, még mindig nem számított olcsónak. Általában véve egyetlen kormányzat sem engedhette meg magának a hadihajók kiküldésének költségeit, számításba véve azt is, hogy nem mindegyik tér majd vissza.

A területért sem volt értelme harcolni, hiszen több volt belőle, mint amennyit bárki is észszerűen birtokolhatott volna. Ha a Tejútnak csak a Földnek is helyet adó karját nézzük, már ott számos lakatlan világ várta, hogy az emberiség kitűzzön rá egyikét zászlót. Ehhez sok bolygót terraformálni kellett, de technológiában és önkéntesekben sohasem volt hiány az újabb kolóniákra. Mindig akadtak olyanok, akik kalandot kerestek, vagy új életet akartak kezdeni egy másik, új világon.

Az LV-426 telepesei mind az első hullámmal érkeztek, tehát terraformálók voltak, akik próbáltak élhető helyet varázsolni egy hatalmas kődarabból. Az LV-426 valójában csak egy kisbolygó volt stabil orbitális pályán egy ugyanolyan stabil csillag körül, ám természetes nyersanyagkincsei nagy vonzerőt jelentettek a társfinanszírozóknak. Az Amerikai Naprendszeren Kívüli Gyarmatosítási Hivatal és a Weyland-Yutani Corporation egyetértettek abban, hogy a befektetésük minden centet megérhetett. A Weyland-Yutani annyira magabiztos volt, hogy kérésére a kolóniát elnevezték Hadley's Hope-nak az első oda-küldött céges vezető, Curtis Hadley tiszteletére.

A terraformálók és a környezetvédők mellett Hadley's Hope százötven lakosa közt megtalálhatóak voltak mindenféle kutatók, mérnökök, geológusok és kétkezi munkások is a családjukkal, és természetesen teljes orvosi, oktatói és egyéb támogató személyzettel együtt. Folyamatosan dolgozva negyven év alatt belélegezhető légkört hoztak létre, ezzel megdöntötték a korábbi, ötvenkilenc éves rekordot. Hadley's Hope tökéletes példájává vált annak, hogy egy kormányzati szerv és egy cég a magánszektorból olyan közös sikert érhet el, amelyre mindketten büszkék lehetnek, mint egy ragyogó ékkőre a két fejre tett, közös koronán.

Vagy inkább csak így lett volna, ha nem bukkan fel hirtelen az a szörnyű nőszemély a semmiből, miután negyvenhét évig hidegaltatásban volt. Azt állította, hogy szörnyek laknak az LV-426-on. Állítólag valami groteszk lény rajta kívül az egész legénységet megölte a Nostromo teherszállító hajón, amelyen ő altisztként szolgált. A többiek halála után arra kényszerült, hogy elhagyja a hajót, és felrobbantsa azt, csak a fedélzeti kabalaállatot, egy macskát mentett meg.

Megölték a legénységet, de ő megmentette a macskát? Persze. Ez bárkivel megtörténhet.

Az örült macskás nő csak bajt jelenthetett. Rögtön a felbukkanása után a Weyland-Yutani minden kapcsolatot elveszített a telepésekkel, mintha az idegen balszerencsét hozott volna. Tengerészgyalogosokból álló mentőexpedíciót indítottak az LV-426-ra, ők magukkal vitték az örült macskás nőt, és ezzel véget is ért a történet. Az általános hírcsatornákon többé nem is említették a kolóniát, és az eset emléke lassan elhalványodott a köztudatban. Ha bárki is gondolt még rá, azzal a feltételezéssel tette, hogy a Gyarmati Tengerészgyalogság mindenről gondoskodott. Hiszen mindig így volt.

Négy évvel később a Progresszív Népek Uniójának határvédelmi csapata riadójelzést fogott, mely szerint egy űrhajó tartott egyenesen feléjük. Ha ugyanezen a pályán halad tovább, akkor belép az UPP-szektorba, ami az elvtelen kapitalistákkal kötött egyezmény nyílt megszegése lett volna, holott esküdöztek, hogy mindig és mindenekfelett be fogják tartani.

A kapitalisták esetében az ígéretek megszegése egészen tipikus dolognak tűnt, ezért az UPP kormányzótanácsát csak az lepte meg, hogy ez ilyen sokáig tartott.

* * *

A Sulaco elindult az LV-426 felé tizenkét gyarmati tengerészgyalogossal és egy melléjük kijelölt szintetikussal a fedélzetén, plusz két civillel: a Weyland-Yutani egyik bürokratájával és az őrült macskás nővel. Amikor négy évvel később újra felbukkant, már csak négyen maradtak a fedélzetén, mind alvókapszulákban pihelve: egy tengerészgyalogos, a már elfeledett őrült macskás nő, egy kilencéves kislány, mint a Hadley's Hope kolónia egyetlen túlélője, és a szintetikus – már ami maradt belőle.

Ember nem élhetett volna túl ilyen borzalmas sérüléseket, még a szintetikusok többsége sem. Csakhogy ez a modell kivételesen ellenállóra készült, ellenséges környezethez fejlesztették ki, és számtalan különféle felszerelés, köztük a fegyverek használatához is értett.

Sajnos mindezek sem menthették meg egy feldühödött xenomorf királynőtől. De ha már itt tartunk, a tengerészgyalogosoknak sem segített sokat a kiképzés, a tapasztalat vagy a hatékony fegyvertár.

És hogy még rosszabb legyen a helyzet, az ügy még nem ért véget.

2

A Bishopot magába ölelő műanyag burok inkább csak áttetsző volt, nem átlátszó, így már azelőtt is csak meghatározhatatlan alakokat látott, hogy a tejfehér kondenzáció elborította a kapszula belsejét. Amikor a fények elhalványultak, a világ szinte teljesen eltűnt számára. Alig látta annak a dolognak a körvonalait, ami a felsőteste határává vált, tépett lyukból növekedett ki, de nem kellett látnia, hogy tudja, mi az. Csak azt nem tudta, hogyan kerülhetett oda.

Ez a fejlemény sehogyan sem illett ahhoz, amit eddig megtudtak a xenomorfokról. Úgy tűnt, hogy még annál is jóval több volt ebben a borzalomban, mint amit feltételeztek. Az intelligens lények, amelyek ezt a fajt készítették, magasan szervezettek és a teremtményüknél is halálosabbak lehettek.

Bishop egyáltalán nem kételkedett benne, hogy a xenomorfokat megalkották. Az emberek már sokféle idegen lényel találkoztak mindenféle idegen környezetben, amelyek elősegítették a kialakulásukat. A természet minden világon könyörtelen hajtóerőnek bizonyult, és helyenként ez egészen meglepő életformákat eredményezett. Csakhogy a természet egyben rendszerető is, és a legvadabb ragadozó létezésének is ad vala-

milyen ökológiailag észszerű okot. Ennek a fajnak a viselkedése viszont nem illett egyetlen ismert rendszerbe sem.

A xenomorfok nem voltak territoriálisak, mintha nem rendelkeztek volna ezzel az elvvel. Amennyire Bishop ismerte őket, gyakorlatilag fel sem fogták a hely fogalmát, csak alkalmazkodtak a környezeti feltételekhez. Mindegy, hol voltak, az nekik ugyanazt jelentette: vadászterületet a szaporodás biztosításához.

Bishop eltette ezt a gondolatmenetet későbbi tanulmányozás céljából, bár fogalma sem volt róla, mennyire bízhat benne, hogy még lesz számára bármilyen később. A Sulaco annyira letért a pályájáról, hogy mire bárki megtalálja, a belső szerveiben növekvő lény felfalhatja, ami megmaradt belőle, és közben szükség szerint alkalmazkodhat is. Ez volt az egyetlen olyan ismert életforma, amely már bebizonyította, hogy képes ilyen szélsőséges és elképesztően gyors biológiai adaptációra. És csak mert gyilkos ösztönei vadászatra sarkallták.

Amennyire Bishop meg tudta mondani, a gyilkolás lehetett az egész faj létezésének elsődleges és egyetlen célja. Persze, az egyszerűség megtévesztő lehetett, és az emberiség még nem – vagy csak ritkán – találkozott vele a vírusoknál nagyobb létformáknál. Ugyanakkor, az emberek hajlamosak voltak össze téveszteni az egyszerűséget az egyszerűvel, ami miatt könnyen alábecsülték a faj képességeit, és túlbecsülték a saját esélyeiket a fajjal szemben. Valójában nagyon kevés adattal rendelkeztek róla, mert csupán alig páran éltek túl a találkozást velük elég ideig ahhoz, hogy részletes beszámolót tartsanak róluk, és akik életben maradtak, azok sem árulhattak el sokat róluk. Szálljunk fel, és bombázzuk le őket orbitális pályáról! Ez az egyetlen biztos megoldás.

De ezek az idegenek nem csupán egyszerűek voltak – hanem tiszták.

A riasztó hangját kissé eltompította az alvókapszula, de ettől még nem lett kevésbé disszonáns és kellemetlen. Valami elromolhatott, de Bishop egyelőre még nem tudta, hogy melyik hiba uralkodhatott el a hajón: az a néhány tönkrement szenzor a rakodófedélzeten vagy a hajótörzs sérülései, amelyeket közvetlenül a hidegaltatás előtt vettek észre.

Vagy akár további károsodás is érhetette a hajót, merült fel Bishopban. Kelletlen hálótársa simán jelenthette azt is, hogy jóval több minden került el a figyelmüket, mint hitték.

A Bishop alvókapszula-sora közelében álló konzol hirtelen bekapcsolt, és a kijelzőjén megjelent egy lassan felfelé gördülő üzenet, aminek a másolatát közvetítette a szintetikus ember neurális hálójára. Az esetnapló bejegyzése így szólt:

Sulaco csapatszállító

CMC 846A/Béta

Vörös kód

Megszegett egyezmény

Referenciaszám: 99A655865

Ok: navigációs hiba

Azután a riasztó elhallgatott, és helyette a hajó biztonsági rendszereinek nyájas, női hangja hallatszott, ahogy megszólította a puszta levegőt:

Figyelem! Ez az értesítés kiterjed az egész hajóra. A navigációs rendszer meghibásodása okán a Sulaco belépett egy a Progresszív Népek Uniója által elfoglalt szektorba. A kiegészítő rendszerek bekapcsoltak, és a pálya korrigálása megtörtént. Diplomáciai felülírás hiányában a beépített protokoll megakadályozza – ismétlem, megakadályozza – a nukleáris töltetek élesítését. A jelenlegi, korrigált pályán a Sulaco 1900 óra és 58 perc múlva kilép az UPP-szektorból.

A navigációs rendszerhiba nem számított igazán jó hírnek, de jobb volt, mint a szerkezeti károk elhatalmasodásának lehetősége. Viszont Bishopot jobban aggasztotta a szóbeli bejelentés. Ha mindenki aludt, akkor kihez beszélt a rendszer? Ezt is okozhatta meghibásodás, hiszen szinte semmi sem járt egyedül, így a meghibásodások sem. Vagy valaki ébren volt a hajóban. Valaki vagy valami.

Bishop sejtette, hogy nem a három ember lehetett az. A kapszulahiba egészen más jellegű riasztással járt, és felébresztette volna mindhárom embert, akik ezután őt sem hagyják az alvókapszulájában. Nem, a hivatlan vendég csak xenomorf lehetett. Méreteik és gyilkos hajlamaik ellenére ezek a lények elképesztően jól rejtőzködtek.

A királynő az LV-426-ról elbújt egy leszállókomp behúzható talpának üregében anélkül, hogy beindította volna a riasztót, és csak akkor vették észre, hogy ott van, amikor a farkával átdöfte Bishop hasát, majd felemelte és kettétépte őt, mint egy papírfigurát. Visszagondolva, ostobaság volt azt feltételezni, hogy a királynő egyedül érkezett, és azzal, hogy Ripley kilökte az űrbe, az egész véget is ért. Ugyanakkor, elterelte a figyelmüket, hogy Hicks tizedesért aggódtak, akit erős fájdalmak gyötörtek a savas vértől szerzett égési sérülések miatt. Ripley csak annyi időre tartotta ébren, amíg elmondta a történeteket és a további terveket.

Newtot sokkal nehezebb volt lefektetni a kapszulába. Amikor Ripley azt mondta neki, hogy újra biztonságos elaludnia, a kislány a remény és a bizonytalanság keverékével nézett rá, mint aki szeretné, hogy újdonsült védelmezőjének igaza legyen, de képtelen őszintén hinni benne.

Ripley próbálta a lehető legnagyobb óvatossággal becsomagolni műanyagba, és lefektetni a kapszulába, holott Bishop próbálta megnyugtatni, hogy nem okoz neki fájdalmat. Valójában

a fájdalomnak ugyanaz volt a szerepe a szintetikusoknál, mint a természetes embereknél, például figyelmeztetett, hogy valami baj van, ám mégsem számított ugyanolyan fizikai érzetnek. Nem volt kellemes, de nem is bénította meg. Bishop el tudta fojtani, mint a háttérzajt, ha ez kellett ahhoz, hogy funkcionáljon.

Ugyanakkor az, hogy egy feldühödött xenomorf királynő félbeszakította, túlment az érzékelés minden paraméterén. Bishop fájdalom-alkalmazása túlterhelődött, és teljesen kikapcsolt. Ami erőforrása még maradt, azt tönkretett teste a koherens mentális működésre fordította. Arra programozták, hogy mindig a tőle elvárható legjobb teljesítményt nyújtsa, amíg be nem fejeződik a küldetése, vagy le nem merül az energiaellátása.

Ripley úgy tett, mintha nem értette volna ezt meg, talán mert nem ismerte a veszélyes szolgálatra készített, mesterséges személyiségeket. Vagy egyszerűen csak így mutatta ki, hogy megbocsátotta neki szintetikus mivoltát.

Bishop sajnálta, hogy nem volt olyan fizikai állapotban, hogy mindez fordítva történjen, és ő segítsen a nőnek, amikor az lefekszik aludni. Amilyen trauma érte, Ripley-nek sokkal inkább szüksége volt a gondoskodásra, mint a szintetikusnak. Persze, ha Bishop fektette volna le aludni a nőt, akkor talán Ripley testében növekedett volna meg az a lény. És a szintetikus jelenlegi ismeretei nem zárták ki, hogy ez így is megtörténhetett. Talán mindhárom emberben növekedett egy-egy xenomorf. Bishop sehogy sem győződhetett meg róla, hogy biztonságban voltak.

Csak azt tudta, hogy ezek a lények nem vadásztak magányosan.

A látása homályosodni kezdett, mert a még megmaradt energiája tartalékolása érdekében a rendszerei készenléti állapotra váltottak. Az utolsó megállapítása az volt, hogy az alvókapszulája fedelének belső oldalán megvastagodott a páralecsapódás.